

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 343/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 6Tos/183/2024-114 z 23. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 10. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a zásady *ne bis in idem* podľa čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, zároveň žiada priznať mu finančné zadosťučinenie 5 000 eur a vzhľadom na jeho majetkové pomery žiada aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a vlastnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu o predošlej jeho sťažnosti (I. ÚS 590/2024) vyplýva, že sťažovateľ bol na základe dohody o vine a treste rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2T/39/2011 z 2. novembra 2011 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy v štádiu pokusu a ďalších tam uvedených skutkov, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 18 rokov so zaradením do výkonu trestu s maximálnym stupňom stráženia. Po vykonaní polovice svojho trestu bol 12. apríla 2021 sťažovateľ preradený do výkonu trestu so stredným stupňa stráženia.

3. Dňa 17. októbra 2023 záujmové združenie občanov DUMISK, o. z. (ďalej len „združenie“), požiadalo o podmienené prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody s poukazom na § 4 Trestného poriadku a poskytlo za sťažovateľa záruku za ďalšie jeho správanie po jeho prepustení.

4. O predmetnom návrhu rozhodol Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4PP/51/2023 na verejnom zasadnutí konanom 24. septembra 2024 uznesením (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) tak, že sťažovateľa podmienne prepustil z výkonu trestu odňatia slobody na skúšobnú dobu v trvaní 7 rokov, nariadil nad ním probačný dohľad vo výmere 3 roky a prikázal mu dostavovať sa raz za tri mesiace probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu v sídle svojho bydliska. Zároveň mu uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve a povinnosť zamestnať sa alebo sa preukázateľne o zamestnanie uchádzať. Okresný súd považoval za preukázané splnenie formálnej podmienky na podmienené prepustenie, keďže sťažovateľ vykonal potrebnú časť výmery uloženého trestu (12. septembra 2023, pozn.), taktiež považoval za preukázané splnenie prvej materiálnej podmienky, a to preukázanie polepšenia sťažovateľa, a rovnako tak splnenie druhej materiálnej podmienky, a to dôvodného očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život.

5. Na základe sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava, ktorý predovšetkým namietol, že napadnuté uznesenie neobsahuje výrok týkajúci sa prijatia záruky združenia za dovŕšenie nápravy odsúdeného, a tiež mu vytýkal zmätočnosť, pokiaľ ide o splnenie podmienok podľa § 5 ods. 1 Trestného poriadku, krajský súd napadnutým uznesením podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu v celom rozsahu a sám vo veci rozhodol tak, že návrh združenia o podmienené prepustenie sťažovateľa zamietol.

6. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 13. februára 2025.

7. Z ústavnej sťažnosti je tiež zrejmé, že uznesením okresného súdu sp. zn. 35Nt/10/2025 z 1. apríla 2025 bol sťažovateľ na návrh riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov preradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a aktuálne trest vykonáva v Dubnici nad Váhom.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje tvrdenia o nesprávnosti a nezákonnosti napadnutého uznesenia krajského súdu o zamietnutí návrhu združenia na jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Je toho názoru, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na iných, zásadne odlišných právnych záveroch ako okresný súd a neprípustne dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora je dôvodná, aj keď z iných dôvodov, ako prokurátor uviedol vo svojej sťažnosti, preto považuje toto rozhodnutie za prekvapivé. Krajský súd podľa sťažovateľa nezohľadnil správu ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom uložený trest vykonával a v ktorej riaditeľ dotknutého ústavu podmienené prepustenie sťažovateľa z výkonu uloženého trestu odňatia slobody odporučil. Tiež namieta nesprávnosť záveru krajského súdu o účelovosti sťažovateľom prezentovaného kritického postoja k spáchanej trestnej činnosti. V tomto smere dôvodí, že krajský súd na rozdiel od okresného súdu s prihliadnutím na prezentovaný postoj sťažovateľa k spáchanej

trestnej činnosti dospel k záveru, že nebola splnená už prvá materiálna podmienka pre podmienené prepustenie, a zdôrazňuje, že priznanie k trestnej činnosti nie je podľa judikatúry nevyhnutnou podmienkou pre podmienené prepustenie. Tým podľa neho došlo k porušeniu zásady *ne bis in idem*, pretože záver krajského súdu o nenaplnení tejto podmienky je založený výlučne na okolnostiach spáchaného trestného činu. Poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 509/2022, pokiaľ ide o povahu spáchaného trestného činu a jej zohľadnenie pri rozhodovaní o podmienenom prepustení z výkonu trestu, a tvrdí, že pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že v tejto súvislosti nebola splnená ani druhá materiálna podmienka pre podmienené prepustenie, porušil tým jeho právo na súdnu ochranu. Taktiež hodnotí ako protizákonný a účelový záver krajského súdu, a to bez toho, aby vykonal akýkoľvek dôkaz, že síce združenie v návrhu uviedlo konkrétne spôsoby pôsobenia na odsúdeného, avšak je toho názoru, že tieto navrhnuté spôsoby bolo potrebné vyhodnotiť vo vzťahu k odsúdenému v tejto konkrétnej veci. Uzatvára, že krajský súd ak chcel prehodnotiť závery súdu nižšieho stupňa a odporúčania riaditeľa ústavu a ak mal pochybnosti, nič mu nebránilo vypočúť predstaviteľov združenia, alternatívne zrušiť uznesenie okresného súdu a nariadiť doplnenie dokazovania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) a porušenie zásady *ne bis in idem* (čl. 40 ods. 5 listiny) uznesením krajského súdu o zamietnutí návrhu združenia na podmienené prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody.

10. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

11. Ústavný súd pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu zdôrazňuje, že nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo alebo nemalo byť návrhu združenia vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou združenia (prezentovanou v uplatnenom návrhu a tiež v reakcii na sťažnosť prokurátora), ďalej s argumentáciou prezentovanou prokurátorom v odôvodnení podanej sťažnosti, ako aj s jednotlivými zistenými skutkovými okolnosťami týkajúcimi sa právnej veci sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľná.

12. Ústavný súd v prvom kroku uvádza relevantnú právnu úpravu, ktorá bola konajúcimi súdmi v právnej veci sťažovateľa aplikovaná.

Podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienene prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienечnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 67 ods. 1 Trestného zákona osoba odsúdená za obzvlášť závažný zločin alebo osoba odsúdená na trest odňatia slobody podľa § 47 ods. 2 okrem osoby odsúdenej na doživotie môže byť podmienene prepustená až po výkone troch štvrtín uloženého trestu odňatia slobody.

13. Ústavný súd preskúmaním prvostupňového rozhodnutia, ako aj napadnutého uznesenia zistil, že krajský súd v sťažovateľovom prípade zhodne ako okresný súd konštatoval splnenie formálnej podmienky na podmienечné prepustenie (vykonanie potrebnej časti z výmery uloženého trestu, a to k 12. septembru 2023) a následne sa zameril na posúdenie splnenia zvyšných dvoch materiálnych podmienok predpokladaných § 66 ods. 1 Trestného zákona. Podľa krajského súdu tieto podmienky (správanie odsúdeného vo výkone trestu spôsobom preukazujúcim polepšenie a prognóza vedenia riadneho života v budúcnosti, teda po prípadnom prepustení na slobodu) neboli u sťažovateľa splnené.

14. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že po náležitom zhodnotení vykonaného dokazovania k otázke polepšenia sa sťažovateľa, najmä s ohľadom na ním prezentovaný postoj k spáchanej trestnej činnosti na verejnom zasadnutí, kde uviedol, že „*poškodený po ňom vyštartoval*“ a „*vystrelil, aby si vybudoval rešpekt, pričom poškodený sa mu postavil do rany*“, nesvedčí o tom, že by u sťažovateľa došlo k zmene vnútorného postoja alebo že by zaujal negatívny postoj k spáchaným skutkom. Podľa krajského súdu to skôr svedčí o jeho snahe ospravedlňovať svoje správanie ako sebaobranu, pritom dcére poškodeného mieril pištoľou na čelo a jemu povedal, že ho zabije. Ďalej súd zhodnotil, že z opisu skutkov v odsudzujúcom rozsudku vyplýva, že sťažovateľ mal nevyriešené obchodné vzťahy s poškodeným a konal úmyselne s vopred uváženou pohnútkou oboch poškodených usmrtiť, na čo sa vopred pripravoval, a napriek počiatočným neúspechom vo svojom úsilí poškodených usmrtiť pokračoval. Z toho súd vyvodil, že sťažovateľ má aktuálne úplne nekritický postoj k páchanej trestnej činnosti a k priebehu skutkov a nevedomuje si v plnom rozsahu závažnosť svojho konania, ktoré nemožno vyhodnotiť ako skratové či jednorazové. Podotkol, že aj okresný súd vyhodnotil, že sťažovateľ si dosiaľ jednoznačne nevedomil nesprávnosť svojho konania, nepoučil sa z neho, čo premietol do určenia dlhšej skúšobnej doby. Zdôraznil, že uvedené je tak v rozpore so závermi znaleckého posudku, že u sťažovateľa išlo o ojedinelý skutok motivovaný nahromadením frustrácie a neúspechov, ktoré sa personifikovali v osobe poškodeného a jeho svokra. V závere tejto časti odôvodnenia súd uviedol, že znalec sa v posudku nezaoberal príčinami konania sťažovateľa v tom smere, či medzičasom došlo k vyriešeniu obchodno-finančných vzťahov sťažovateľa, ktorý by sa v prípade prepustenia mal vrátiť bývať do mesta, kde býva aj poškodený. Práve pre nekritický postoj sťažovateľa k trestnej činnosti, ako aj s ohľadom na pomerne málo disciplinárnych odmien (sedem)

za obdobie takmer 15 rokov krajský súd nemohol zhodnotiť, že počas výkonu trestu došlo u sťažovateľa k polepseniu, a tým k splneniu už prvej materiálnej podmienky pre podmienené prepustenie.

15. V ďalšej časti odôvodnenia, pokiaľ ide o splnenie druhej materiálnej podmienky, teda že je pravdepodobné a existuje nádej, že odsúdený bude v budúcnosti viesť riadny život, krajský súd prezentoval záver, že prognóza ďalšieho správania sťažovateľa (neexistencia rizika recidívy) vzhľadom na nekritický postoj k jeho trestnej činnosti nie je v súlade so závermi znaleckého posudku o predpokladanej úspešnej adjustabilite. Súd zdôraznil, že zmysel podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol odsúdený po odpykaní stanovenej doby automaticky prepustený na slobodu, a tiež že na podmienené prepustenie neexistuje žiadny právny nárok.

16. Krajský súd napokon konštatoval, že nie je akceptovateľné, aby v prípade odsúdeného, u ktorého neprišlo k polepseniu počas výkonu trestu, za dovŕšenie jeho nápravy prevzalo záruku združenie, a aj to len všeobecným pôsobením bez uvedenia konkrétnych osôb zodpovedných za takúto nápravu odsúdeného.

17. Okresný súd tak podľa názoru krajského súdu nesprávne vyhodnotil splnenie oboch materiálnych podmienok pre podmienené prepustenie sťažovateľa ani náležite neskúmal, či je združenie vzhľadom na podaný návrh dostatočne spôsobilé prevziať záruku za dovŕšenie nápravy sťažovateľa a akými osobami, čo v konečnom dôsledku okresný súd ani nepremietol do výroku, v ktorom úplne opomenul uviesť, či ponúknutú záruku združenia prijal a prostredníctvom akých inštitútov by sa malo združenie podieľať na dovŕšení nápravy sťažovateľa.

18. Ústavný súd vo všeobecnej rovine uvádza, že neexistuje ústavou zaručené právo na to, aby bolo vyhovené návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie splnenia zákonných podmienok je totiž vecou sudcovskej úvahy. Je teda na všeobecnom súde, aby skúmal a posúdil, či sú zákonné podmienky na vyhovenie návrhu splnené, a svoje úvahy v danom smere riadne odôvodnil (II. ÚS 222/2019).

19. Vychádzajúc z informácií uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Je toho názoru, že sa v ňom krajský súd náležite vysporiadal s návrhom združenia na podmienené prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody a riadne vysvetlil dôvody na jeho zamietnutie. Prezentovanú argumentáciu konajúceho súdu o nesplnení podmienok predpokladaných relevantnou právnou úpravou ústavný súd hodnotí ako vyčerpávajúcu bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a zmyslom aplikovaných právnych noriem.

20. Vo vzťahu k argumentom sťažovateľa predstretých v podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd poznamenáva, že sa nemôže stotožniť s tvrdením sťažovateľa, podľa ktorého by mal krajský súd svoj zamietavý postoj k návrhu združenia oprieť neprípustným spôsobom iba o sťažovateľovu trestnú činnosť v minulosti. V sťažovateľovom prípade na jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti krajský súd neprihliadal iba mechanicky, povrchno, bez vyhodnotenia jeho vývoja, ale rámcovo ho analyzoval a dospel k záveru, že ani aktuálne k nej nemá kritický postoj. Takisto je nutné

povedať, že aj záver krajského súdu o vyhodnotení správania sťažovateľa počas výkonu trestu sa opiera o celkom jasné fakty a ich logické zhodnotenie. Závery, ku ktorým krajský súd dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Ústavný súd v napadnutom uznesení nezistil ani taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

21. Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

III.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

22. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiada, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

23. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z výsledku posúdenia ústavnej sťažnosti ústavným súdom je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

24. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu